ప్రియం - అప్రియం

అడివి సూర్యకుమారి

"నాకీ ఘుఖస్తుతి గిట్టదండీ. మనసులో ఏముందో అదే పైకి రావాలి. నన్ను విమర్శించినా నా- కిష్టమే. కాని పొగడ్తలంటేమటుకు చెడ్డ చిరాకు. మనసులో ఒకటి పెట్టుకొని పైకి మరొకటి మాట్లాడేవాళ్ళకి నే నామడ దూరంలో ఉంటాను. నామటుకు నేను అనదలచు కొన్నది మొహాన్నే అనేస్తాను. మనసులో ఉంచుకొని గుంజాటన పడను" డ్రింక్ సిప్‌చేస్తూ అన్నాడు సైకాలజీ ప్రొఫెసర్ సతీష్‌చంద్ర.

అతని ప్రక్కనేఉన్న ఆయన కొలీగ్ విమల్ "నాకు తెలీదటోయ్ నీ సంగతి. నువ్వు ముక్కు సూటి మనిషివి" అని అటుప్రక్కనేవున్న ఎం.ఎల్.ఏ. రమణమూర్తిని చూస్తూ "మా సతీష్‌ది మొదటి నుండీ ఇదే తత్వం. అందుకే వాడికి స్నేహితులు తక్కువ. ఏదో నా బలవంతాన యిలా అప్పుడప్పుడు నలుగుర్లోకి వస్తున్నాడుగాని ఇదివరలో అయితే యూనివర్శిటీ.... ఇల్లు తప్ప మరో ప్రపంచం తెలీదు".

"ప్రొఫెసర్ సతీష్ జగమెరిగిన వ్యక్తి కదుటండీ. ఆయన సంగతెవరికి తెలీదు. దేశంలోని గొప్ప సైకాలజిష్టుల్లో ఆయ నొకరు" అన్నారు ఎం.ఎల్.ఏ.గారు.

"ఆ.... ఆ.... అదే వద్దంటున్నారాయన. మీ ఎం.ఎల్.ఏ.ల ఓట్ల పొగడ్తలు, అధికార పొగడ్తలు మాదగ్గర పనికిరావు. అయినా ఈ రోజిలా ప్రొఫెసర్ వెంటపడ్డారేం?" అడిగాడు కర్నల్ జోషి.

ఎం.ఎల్.ఏ.గారు గుర్రుగా చూశారతనివంక. డాక్టర్ మూర్తి ఆయన గ్లాసులో మరికొంత విస్కీ వంపుతూ "మీ, కెందుకుసార్! మీరు కానీయండి. జోషీ సాబ్ మాటలంతే లెండి. ఆయనఏనాడు ఎవర్ని మెచ్చుకున్నాడుగనుక? గవర్నమెంటు డాక్టర్ని రంగునీళ్ళు పోసారంటాడు. ప్లీడర్ని అబద్ధాలాడి, కేసుల్ని వాయిదావేయించి, నక్షత్రకుడి అన్నల్లా కాబూలీవాడి బాబుల్లా పీడించి డబ్బు గుంజుతారట. ఇంజనీర్ని సున్నం ఇసుక కలిపి ఇళ్ళు, డాములు కూల్చేసి తమ ఇళ్ళు డబ్బులతో కట్టుకుంటారట. ఇంక మీ లాంటివాళ్ళు పొగడ్తలతో ఛీ అన్నా ఉమ్మేసినా తుడిచేసుకొని పదవికోసం ఏ నీచప్పనికైనా......?

"డాక్టరూ.... మరీ ఇంత ఇదిగానా విమర్శించేది? దానికీ హద్దూపద్దూ ఉండక్కర్లేదూ?" ముద్దముద్దగా వస్తున్నాయి ఎం.ఎల్.ఏ.గారి నోటినుండి మాటలు.

డాక్టరుగారు పూర్తి మైకంలో కొచ్చారు. "హద్దులు మనం గీచుకొనేవి. పద్దులు మనం రాసుకొనేవి" ఇంకా ఏదో చెప్పబోయి మాటరాక తల వాల్చేశాడు.

మిస్టర్ జోషి డ్రైవర్ని కేకేసి డాక్టరుగార్ని తీసికెళ్ళమన్నాడు. అతను బాయిస్ సాయంతో డాక్టరుగార్ని కారెక్కించాడు.

ఎం.ఎల్.ఏ.గారు సతీష్ పక్కకొచ్చి కూర్చున్నాడు.

"విన్నారా! ఆ డాక్టరు మాటలు. వాడికి ప్రాక్టీసులేని మనిషి అని దయదలచి గవర్నమెంటు ఉద్యోగం యిప్పిస్తే ఎంతలేసి మాటలన్నాడో?"

సతీష్ చిరాగ్గా మొహంపెట్టి "అతనిగురించెవరికి తెలీదు. అలాంటి మనిషిగురించి నా దగ్గర మాట్లాడకండి. అయినా మీ లాంటి ప్రజాసేవకుల కిలాంటి నిందలు తప్పవు. మీరు తన కెంత సాయం చేసింది మరిచిపోయిన కృతఘ్నుడు".

"అదీ సరైన మాటంటే. మీరూ నన్ను సరిగా అర్థంచేసుకోండి. ఎంతైనా గొప్ప సైకాలజిస్టు మీరు అన్నట్లు రేపు మంత్రిగారింట్లో ఫంక్షనుంది. వెళ్ళాలి. సహాయమంత్రివదవి ఇస్తానని చెబుతున్నాడు మహానుభావుడు. ఏం ఇస్తాడో ఏమో! నన్నుమటుకు సూర్యుడి చుట్టూ తిరిగే భూమిలా తిప్పుకుంటున్నాడు. మధ్యమధ్య దక్షిణలు, కానుకలతో తడిచి మోపెడవుతోంది. పదవెప్పుడొచ్చేనో, పోయిందంతా ఎప్పుడు రాబట్టుకోవాలో! ఏమిటో.... అంతా అగమ్యగోచరంగా వుంది."

"మీకేమండీ. మీరు తెలివిలో ఎదురదంతటివారు. బుద్ధికి బృహస్పతి. మీ రేదైనా పాచిక వేస్తే అది శకుని పాచిక లాంటిదిగాని దానికి మరి ఎదురు తిరుగు ఉంటుందా?" మిస్టర్ జోషి అందుకున్నాడు.

ఎం. ఎల్.ఏ.గారా బిరుదులన్నీ చిరునవ్వుతో స్వీకరించి "ఏదో తమకు నాయందు గల అభిమానం అలాంటిది. అయ్యా వస్తాను మరి" అని లేచాడు.

పార్టీ ఇచ్చిన జోషి ఆయన్ని వాకిలిదాకా సాగనంపాడు.

ఆఖరున బైటుదేరింది విమల్, సతీష్. కారు దగ్గరికెళ్తుండగా విమల్ అడిగాడు "అన్నట్లు ప్రొఫెసర్ రామనాధం అమెరికా నుండెప్పు డొస్తున్నాడు?"

"నెలాఖరులో వస్తున్నానని వ్రాశాడు" అన్నాడు సతీష్.

"ఏమైనా అదృష్టవంతుడు. అతడ్ని మేనమామ బాగానే పైకితెచ్చాడు. విదేశాల్లో సైకాలజిష్టుగా గొప్ప పేరు తెచ్చుకుంటున్నాడు" అన్నాడు విమల్.

"ఔను" అష్టంగా ఆపేశాడు సతీష్. రామనాధం గురించిన ప్రసక్తితో సతీష్ మూడ్ మారిపోయింది.

మౌనంగా కారు డ్రైవ్ చెయ్యసాగాడు.

"రామనాధం అదృష్టవంతుడు. హు! ఏం అదృష్టంలే వాడి మొహం. ఇక్కడ ప్రొఫెసర్‌గా చేసే దమ్ములేక అయినవాళ్ళ కాళ్ళుపట్టుకొని అమెరికా పోయాడు. అమాత్రాన వాడో పెద్ద సైకాలజిష్టయినట్లు, అక్కడెవ్వరూ ఇంత గొప్ప సైకాలజిష్టులు లేక వీణ్ణి పిలిపించారా? అన్నీ గొప్పలు. మేనమామ కుంటి కూతుర్ని అంటగట్ట టానికి వేసిన ప్లాన్ అది. ఆయన స్వార్థం ఆయనది. వీడి స్వార్థం వీడిది. ఛీ... ఛీ... మనుషు లెంత అల్పులు? ఎక్కడికక్కడ స్వార్థం, అవినీతి తాండవిస్తున్నాయి. నయవంచనలతో బ్రతుకులన్నీ వెళ్ళిపోతున్నాయి. తనని తాను మోసంచేసుకుంటూ ఎదుటివాణ్ణి మోసగించడం, అదో గొప్పతనంగా, ఘనకార్యంగా భావించటం ఇలాంటివాళ్ళు ఆ రకాలని గురించి భజనలు చేయటం ఛీ..." అతనివేవీ పైకి అనలేకపోయాడు.

అన్నట్లుగానే రామనాథం భార్యా పిల్లలతో నెలాఖరుకు రానేవచ్చాడు. బంధువులని, మిత్రులని

కలుసుకుంటూ ఓ రెణ్ణాళ్ళు గడిపాడు. వెళ్ళేముందు సతీష్ అతణ్ణి తమ ఇంటికి పిలిచాడు

భోజనాలయ్యాక సాయంకాలం వీడ్కోలు తీసుకొనేముందర రామనాదం స్నేహితుడిచ్చిన విందుకి, సత్కార గౌరవాలకి ఆనందపడుతూ కృతజ్ఞతలు చెబుతూ –

బ్యాగ్‌లో నుండి ఓ వస్తువు తీసి సతీష్‌కిచ్చి "ఇది నీకు నా బహుమతి నీకోసం అమెరికా నుండి తెచ్చాను అందరికీ ఏవేవో చిన్న చితకా బహుమతులిచ్చుకుంటూవచ్చాను నీ దగ్గరి కొచ్చేసరికి ఇది మిగిలింది తీసుకో అని ఇచ్చాడు

సతీష్ అతనికి కృతజ్ఞతలు చెప్పి తీసుకొని బీరువాలో దాచాడు

సతీష్ భార్యా పిల్లలు రామనాదం కుటుంబానికి వీడ్కోలు చెప్పారు

ఆ రాత్రి సతీష్ అందరూ నిద్రపోయాక రామనాదం ఇచ్చిన ప్యాకెట్ విప్పాడు

అదొక చిన్న కోటుగుండీ సైజులో ఉన్న ట్రాన్స్‌మీటర్ అండ్ రిసీవర్ రెండూ విడివిడిగా ఉన్నాయి

అది చూసి చాలా ఆనందించాడు తీసి బీరువాలో జాగ్రత్తగా దాచాడు

పడుకొన్నాక అతనికొక విచిత్రమైన ఆలోచన వచ్చింది. మనుషులు పైకొకటి లోపలింకొకటి ఉంచుకొని మాట్లాడుతుంటారు తనని అందరూ ఎదుట చాలా బాగా పొగిడి ఆకాశాని కెత్తేస్తుంటారు. అయితే ఇది నిజంగా వాళ్ళ మనసుల్లో ఉందేనా? లేక మెరమెచ్చులా?

ఇది తెలుసుకోవాలంటే

ఎస్ ఈ ట్రాన్స్‌మీటర్ సాయంతో వాళ్ళు నిజంగా నా గురించి ఏం అనుకొనేది తెల్సుసుకోవచ్చు ఆ పని రేపు ఉదయం నుండే మొదలెట్టాలి అనుకున్నాడు సతీష్

తెల్లవారి లేవగానే ట్రాన్స్‌మీటర్ తీసికెళ్ళి హాల్లోని పూలకుండీలో దాచాడు

బ్రేక్‌ఫాస్ట్‌కి ఇంట్లో అందరూ డైనింగ్ టేబుల్‌దగ్గరికి చేరుకోవటం అన్నది ఆ ఇంట్లో ఇరవై సంవత్సరాలుగా అలవాటు సతీష్ పెద్దకొడుకు కృష్ణ కోడలు గీత ఇద్దరూ డాక్టర్లే రెండో కొడుకు భగత్ బి టెక్ చదువుతున్నాడు కూతురు కిరణ్మయి ఇంటర్ సీనియర్ తన పిల్లలు రత్నాల్లాంటి వాళ్ళని అందరూ అనటం అతనికి చాలా గర్వంగా అన్పించేది

భగత్ టేబుల్ దగ్గరలేకపోయేసరికి ఎమైంది' భగత్ రాత్రి లేట్‌గా నిద్రపోయాడా" అడిగాడు భార్యని సతీష్

ఔను కాలేజీలో ఫంక్షనుందని రాత్రి బాగా

"మరువలేని మహా నటుడు"

లౌడ్ స్పీకర్‌లు లేని ఆ రోజుల్లో పద్యం గళమెత్తి పాడితే సుమారు మూడు కిలోమీటర్ల దూరం వరకు వినబడేది - అటువంటి గాత్రం ఇప్పుడు ఏది? అని పలువురు ప్రశ్నిస్తారు. అటువంటి కంచుకంఠం ఎవరిదంటే శ్రీ వుప్మాక కామేశ్వరరావు (1885-1956) గారిది.

శ్రీ వుప్మాక కామేశ్వరరావుగారి స్వస్థలం బొబ్బిలి దరి నారాయణప్పవలస. తన ఇరవైయవ ఏటినుంచి సుమారు 50 సంవత్సరాలపాటు దేశంలోని అనేక ప్రాంతాలలోనే కాక 'బర్మాలోని రంగూన్, ముండవే వంటి పట్టణాలలో వివిధ నాటకాలలో ప్రముఖ పాత్రలు ధరించిన నటగాయక శిరోమణి. ముఖ్యంగా ఈయన 'రామదాసు' నాటకంలో ధరించిన 'కబీరు' పాత్ర బహుజనాదరణ పొందింది. ఆ పాత్రకు అనేక సన్మానాలలో మూడు పదులకు పైగా బంగారు పతకాలు లభించాయి.

1926లో రంగూన్ (బర్మా) లో ప్రదర్శించబడిన "సతీ సావిత్రి" నాటకంలో సత్యవంతుడిగా శ్రీ వుప్మాక కామేశ్వరరావు, సావిత్రిగా శ్రీమతి రామతిలకం, యముడిగా శ్రీ వేమూరి గగ్గయ్య.

అన్నింటికంటె ముఖ్యంగా అపురూపమైంది. అమూల్యమైంది 1926లో రంగూన్‌లో వీరికి బహుమతిగా లభించిన ఎనిమిదిన్నర అడుగుల పొడవు, అయిదున్నర అడుగుల వెడల్పు, మూడున్నరఅడుగుల ఎత్తు కొలతలు గలిగి, లతలు, నగిషీలు చెక్కబడిన బర్మా టేకు పందిరి మంచం.

వారికి లభించిన స్వర్ణపతకాలన్నీ, వారి అనంతరం మా కుటుంబ ఆర్థికావసరాలకు కరిగిపోయాయి. "ఈ పందిరి మంచం ఒక్కటే మాకు మిగిలిన జ్ఞాపిక" అని ప్రస్తుతం నారాయణప్ప వలసలో ఉంటున్న (శ్రీ కామేశ్వరరావుగారి) శ్రీమతి అమ్మాయమ్మగారు 85 సంవత్సరముల వృద్ధురాలు కన్నీళ్లతో వివరించారు. ఆనాటి రంగస్థల పరిస్థితులు, ఆయన నాటకానుభవాలు, గౌరవ పురస్కారాల గురించి ఎన్నెన్నో ఆసక్తికరమైన విషయాలు ఆమె ప్రస్తావిస్తుంటారు.

ఆయనకు లభించిన అన్ని సన్మానాలకంటే మిన్న 1950 ప్రాంతంలో బొబ్బిలిలో - ఆనాటి బొబ్బిలి ప్రభువులు రాజు శ్రీ ఆర్.ఎస్.ఆర్.కె. రంగారావుగారు స్వయంగా సన్మానించి యిచ్చినది స్వర్ణపతకం అని ఆమె కన్నీళ్ల జ్ఞాపికలతో చెప్పారు. తరువాత 'కాకినాడ' - నాటక సమాజంవారు యిచ్చిన "గవయ్యా!" బిరుదు ఇలా వ్రాసుకుపోతే ఎన్నో, ఎన్నెన్నో... అలాంటి నటగాయకులు అమరులు - వారులేకున్నా - వారి చరితలు అజరామరాలు.

టి. శ్రీనివాసాచార్యులు

ప్రియం-అప్రియం

లేట్‌గా వచ్చాడు" అంది గాయత్రి.

"అంత లేట్ అయ్యే ఫంక్షన్స్‌కి వెళ్ళొద్దని చెప్పు" అన్నాడు సతీష్.

మౌనంగా తలూపింది గాయత్రి.

పెద్దకొడుకు పెద్ద డాక్టరైనా తనెదుట మాట్లాడ్డానికే భయపడతాడు. తలొంచుకొంటాడే తప్ప, సూటిగా చూస్తూ ఏనాడూ మాట్లాడలేదు. కోడలు సరేసరి. మొదట్లో డైనింగ్‌టేబుల్ దగ్గరికి రావటానికే భయపడ్డది. గాయత్రి ఎంతో బలవంతంమీద 'మాకు కిరణ్మయి ఒకటి నువ్వు ఒకటి కాదమ్మా!' అని తీసుకొచ్చింది. వంచినతల ఎత్తదు.

భగత్ రాత్రి లేట్‌గావస్తే ఉదయం తనకి కన్పించడు. తను కాలేజీకి వెళ్ళాక అతడు గది దాటి బైటికొస్తాడు.

టిఫిన్ అయ్యాక మేడమీద స్టడీ రూమ్‌కెళ్ళి కూర్చున్నాడు సతీష్.

రిసీవర్ ఆన్‌చేసుకొని కూర్చున్నాడు. ఏవో సాధారణపు మాటలు తప్ప ప్రత్యేకమైన వేవీ లేవు. కృష్ణ గీత హాస్పిటల్ కెళ్ళినట్టున్నారు.

ఓ అరగంట గడిచాక రిసీవర్ ఆఫ్‌చేసి బుక్స్ తీసి చదవసాగాడు.

మధ్యాహ్నం 3 దాటాక –

విమల్, జోషి వచ్చారు.

కాస్సేపు పాలిటిక్స్, తర్వాత యూనివర్సిటీ విషయాలు అయ్యాక – విమల్ రామనాథం ప్రసక్తి తెచ్చాడు. "మొత్తానికి రామనాథం బంగారుపిచ్చుక. విమానమంత కారు, కోటీశ్వరుడైన మామగారు, బంగారు బొమ్మలాంటి భార్య, రత్నాల్లాంటి పిల్లలు – వాడికేం?"

"ఆ! ఏం పిల్లలు! ఎంత అమెరికాలో ఉంటేమటుకు ఆడపిల్లల్ని మరీ అంత బరితెగింపుగానా పెంచేది? వాళ్ళూ, వాళ్ళ అవతారం! నాకు చిరాకేసింది. మన ఇళ్ళలో ఆడపిల్లలెలా ఉంటారు? మీ అమ్మాయి చూడు – ఎంత లక్షణంగా ఉంటుందో? నీ మగపిల్లలు మటుకు నువ్వంటే ఎంతగౌరవం. అసలు వాళ్ళల్లో మచ్చుకక్కడా తల్లిదండ్రులపట్ల గౌరవం కన్పడలేదు."

"నిజమే. వాళ్ళ డ్రెస్, మాటతీరు నాకూ నచ్చలేదు. తల్లిదండ్రులు పిల్లల్ని క్రమశిక్షణలో పెంచాలి. రామనాథం చిన్నప్పుడెలా ఉండేవాడో మనకు తెలీకపోతేగా!"

ముగ్గురు మిత్రులు నవ్వుకున్నారు.

తమ కాలేజీ రోజుల్లోని సంఘటన లొక్కసారి గుర్తొచ్చాయి.

"ఏమైనా రామనాథం ఇండియాలో సెటిలైతే బాగుండేది. తన శక్తి సామర్థ్యాలు, తెలివితేటలు ఎక్కడో పరాయిదేశానికి డబ్బుకోసం అమ్ముకోవటం నా దృష్టిలో దేశద్రోహమనుకోండి" అన్నాడు సతీష్.

"నిజమే. నూటికి నూరుపాళ్ళూ నిజం" అన్నారు మిత్రులిద్దరూ.

"జస్ట్ ఎమినిట్. కాఫీ తెస్తాను. మీరు టిఫిన్ కానిస్తుండండి" అని లోపలికొచ్చాడు

"గాయత్రీ కాఫీ అయిందా?" కిచెన్‌లో కొస్తూ అడిగాడు.

"ఆ! రెండు నిముషాలు" అంది గాయత్రి, వేడినీళ్ళు ఫిల్టర్‌లో పోస్తూ.

సతీష్ ప్రక్క గదిలో కెళ్ళి రిసీవర్ ఆన్ చేశాడు.

హాల్లోని స్నేహితుల మాటలు విన్పించసాగాయి.

అది విమల్ గొంతు "ఫారెన్ ఛాన్స్ తనకి తగల్లేదని ఏడుపు అతణ్ణి చూసి కళ్ళల్లో నిప్పులు పోసుకుంటున్నాడు."

"ఔను. పరాయి ఆడ పిల్లల్నలా విమర్శించటం దేనికి? తనకి తన, పిల్లలకి పట్టని అదృష్టం ఎదుటివాళ్ళకి పడితే ఓర్వలేని మనిషి' అది జోషీగొంతు.

'అబ్బ ఇంత అసూయ, ద్వేషం కలవాణ్ణి నేనెక్కడా చూళ్ళేదు బాబూ! తనలో సత్తాలేదు. ఎదుటివాణ్ణి చూసి ఏడుపు. ఏదో సామెతుందిలే– ఎదుటివాడకుందీ అని ఏడిస్తే ఒక కన్ను, నాకు లేదే అని ఏడిస్తే రెండు కళ్ళూ పోయాయట.

'అందుకే రిటైర్ కాబోతున్నా ఇంకా ప్రొఫెసర్‌గానే

ఉండిపోయాడు.''

'ఎవరితో మంచిగా ఉన్నాడూ? ఎవరు బాగుపడ్డా ఏడుపేనాయె! ఎదుటి వాళ్ళని గురించి ఎప్పుడూ ఏదో ఒకటి విమర్శగా మాట్లాడ్డం తప్ప మంచిగా ఏనాడైనా అన్నాడా? తనేదో గొప్ప సైకాలజిస్ట్ అయినట్టు?'

'స్టూడెంట్స్‌కి వీడి క్లాసంటే పరమబోర్. ఇతని పీరియడ్ అప్పుడు స్టూడెంట్స్ క్యాంటీన్‌లో చెట్ల కింద తప్ప, క్లాసురూంలో పట్టుమని పదిమంది ఉండరు' విమల్‌గొంతు.

'మరి ఇక్కడే ఇంత లక్షణంగా చెప్పేవాడికి విదేశాలకి ఛాన్స్ ఎలా వస్తుందయ్యా? బాగుపడే వాళ్ళ్ని చూసి ఊరికే ఏడ్చి పోతాడే తప్ప తన లో టుపాట్లు సరిదిద్దుకోడు.'

'ఎవరో వస్తున్నట్టుంది. ఊరుకోండి–

కొద్ది సెకన్లు గ్యాప్.

గాయత్రి గొంతు 'ఏరి! ఆయన కాఫీ తెమ్మని ఎటు వెళ్ళారూ?

ఆయన ఏ సైకాలజీ పుస్తకమో తిరగేస్తుంటారు. నిన్ననే కొత్త బుక్స్ లైబ్రరీ కొచ్చాయి. తెచ్చినట్టున్నారు. ఏమైనా సతీష్ మంచి హార్డ్‌వర్క్ చేస్తాడు. అందుకే అతని క్లాసంటే స్టూడెంట్స్ అంతవెర్రిపడిపోతారు విమల్‌గొంతు.

సతీష్ రిసీవర్ ఆఫ్ చేశాడు.

అతడి మొహం మొద్దుబారినట్టుగా వుంది.

ఒక్క నిముషంలో సర్దుకొని బైటి కొచ్చాడు. 'ఇదేమిటి వాళ్ళని హాల్లో కూర్చోబెట్టి మీరిక్కడేం చేస్తున్నారూ?' ఎదురొస్తూ అడిగింది గాయత్రి.

'పుస్తకం ఒకటి కన్పించలేదు. వెదుకుతున్నాలే' అంటూ హాల్లోకెళ్ళాడు సతీష్.

మళ్ళీ మామూలు డైలాగులు.

పొగడ్తలు. అభినందనలు.

'పయో ముఖ విషకుంభాలు' అన్పించిందతనికి.

వాళ్ళు వెళ్ళాక అతనెవరితో ఎక్కువ మాట్లాడలేదు. మేడమీదికెళ్ళి తన గదిలో కూర్చున్నాడు.

రాత్రి 8 గంటలు దాటింది.

'ఏమిటి యింకా చదువుతున్నారా భోజనానికి రారా?' అడుగుతూ లోపలికొచ్చింది గాయత్రి.

'ఆకల్లేదు గాయత్రీ.'

"కొద్దిగా తినండి. ఆలస్యంగా తింటే మీకసలరగదు కూడా."

"సారీ! నాకక్కర్లేదు. నువెళ్ళి భోంచెయ్యి."

గాయత్రి వెళ్ళిపోయింది.

సతీష్ ఆలోచిస్తూనే రిసీవర్ ఆన్‌చేశాడు.

"ఏం ఆయనింకా కిందికి దిగలేదా? నీకెన్నిసార్లు చెప్పానమ్మా అలా పదిసార్లు మేడ మెట్లు ఎక్కి దిగొద్దని! నీకసలే బ్లడ్‌ప్రెషర్. ఎప్పుడో ఆ మెట్లమీది నుండి పడ్తావ్!' పెద్దకొడుకు గొంతది.

సెటారుగా అయ్యాడు సతీష్.

"అయినా ఆయనకా మేడమీది గది దేనికి? కిందగదిలో సర్దుకోక. ఆయనే గ్రహించి కిందికొస్తాడనుకొంటే ఆ సూచన లేమీ లేవు. మీ రడుగుతారా? నే నడగనా?"

గీత గట్టిగా అంటోంది.

"అబ్బ! పోన్లే ఎక్కడ పడుకొంటే ఏమిటి?" విసుక్కున్నాడు కృష్ణ.

"అంతేలెండి. ఓ ముద్దు మురిపెం లేదు. కొత్తగా పెళ్ళైన వాళ్ళంకదా? మనకి ఏంటరితనం కావాలన్పిస్తుంది. ఈ వయసులో ముసలాయన కాగది దేనికిచెప్పండి?"

సతీష్ నరాలు బిగుసుకుంటున్నాయి.

"అమ్మా!" భరత్ గొంతు అరిచినట్లేవుంది.

"ఇదే నేను చెప్పటం లాస్ట్. నేను రేపటి నుండి అన్నయ్య స్కూటర్ తీసికెళ్తున్నాను. అన్నయ్యకి

నాన్న కొరిమ్మను."

"అంత అదృష్టం కూడానా! మీ నాన్నగారు ఆ కారు విడుస్తారటయ్యా! ఆయన ప్రాణం అందులోనే వుంది మాంత్రికుడి ప్రాణం చిలకలో లాగా."

"ఏమో! అవన్నీ నాకు తెలీవు. నాకు టైముకి బస్సులు దొరకటంలేదు. నా ఫ్రెండ్సంతా స్కూటర్ల మీద వస్తారు. నే నసహ్యంగా బస్సుల్లో పోతున్నా. రేపటినుండి అలా వెళ్ళను."

"మరి పెద్దాడెలా వెళ్తారు?" గాయత్రి గొంతది.

'చెప్పాగా కార్లో వెళ్ళమని.'

"మరి మీ నాన్నెలా వెళ్తారు?"

గాయత్రి గొంతులో అసహనం.

"మరోటి కొనుక్కోమను. లేదా స్కూటర్ కొనండి. ఎంత పీనాసితనమో! పోయేప్పుడంతా మూటగట్టుకు పోతాడా వెంట? మొన్న చెల్లాయేదో కొనమంటే వద్దన్నాట్ట. సంపాయించిన డబ్బంతా ఏం చేసుకుంటాడ్ట! సుఖపడటం చేతకాని మనిషి.'

సతీష్ కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి.

'మొదట్నుంచి అంతే. డబ్బుకి ఆయన మహాలంకె.

వీళ్ళా నా భార్యా పిల్లలు!

తననెంతో గౌరవించి ప్రాణప్రదంగా ప్రేమిస్తున్నారనుకున్న తన భార్యా పిల్లలు వీళ్ళేనా

'రాయల' రాజధాని కాలేక పోయిన రాయలసీమ గ్రామం

శ్రీ విజయదాసుల కట్టె-చిప్పగిరి

శ్రీ విజయదాసులగారి బృందావనం

శ్రీ విరూపాక్షస్వామి ఆశీస్సులతో విజయనగర ప్రభువులు 'హంపీ' విజయనగరాన్ని రాజధానిగా చేసుకుని పరిపాలన సాగించేరన్నది పది మందికీ తెలుసు కానీ, 'నాడూ– నేడూ' నీళ్లకై అలమటించే రాయలసీమ నాడు 'రాయలు' సీమయ్యె అలరారే అదృష్టం నీళ్లవల్లే కోల్పోయిందంటే "అయ్యో!" అన్పిస్తుంది

రాయలసీమ ముఖ్య రైల్వే కూడలి 'గుంతకల్'కు సుమారు 10 కి.మీ దూరంలో వున్న 'చిప్పగిరి' గ్రామం, తొలుత విజయనగర ప్రభువులచే రాజధానిగా నిర్ణయింపబడి నిర్మాణాలను చేపట్టేరట. అయితే నీటిని నూతుల (బావి) నుండి 'చిప్పల'తో (చిన్న చిన్న తాటి దొన్నెలు) తోడవలసి రావడంతో విసిగి, నిర్మాణాలను నిలిపివేసేరు. చిప్పలతో నీళ్ళు తోడుకున్నందున నాటి నుండి ఆ ప్రాంతం 'చిప్పగిరి'గా పిలువబడుతోంది ప్రకృతి సహకరించని ఆ ప్రాంతాన్ని వదలి, తుంగభద్రా నదీ తీరాన, హంపీని రాజధానిగా చేసుకుని, ప్రభువులు పరిపాలన సాగించేరని చిప్పగిరి పెద్దల మాట.

శిథిలావస్థలో నున్న ఈశ్వర దేవాలయాలు, సగంలో నిర్మాణం నిలుపబడన కొండపైని కోటబురుజులు నాటి దురదృష్టాన్ని వివరిస్తున్నాయి

భృగు అంశ సంభూతులు, భక్తపురందరదాసు వారసులు, సాక్షాత్ కాశీ విశ్వేశ్వరునిచే "తుంబుర" ప్రసాదితులైన 'శ్రీ విజయదాసుల" వారు కర్తవ్య నిర్వహణ ముగించుకుని చిప్పగిరిలో బృందావనులై దురదృష్టవంతమైన ఆ ప్రాంతానికి పవిత్రత చేకూర్చేరు.

– నిడమర్తి ఆదిలక్ష్మీప్రసాద్

ప్రియం– అప్రియం

ఒక్కొక్కరిలో ఎంత స్వార్థం? అసూయ ఉన్నాయి!

అనుబందానికి తావేలేదా? తండ్రినన్న గౌరవం లేదా?

వీళ్ళు పైకి కన్పరచే భక్తి, బయం వినయం అన్ని నటనేనా! లోలోపల వీళ్ళకి తనపై ఎంత ద్వేషం

స్నేహితుడి స్కూటర్ నడుపుతూ యాక్సిడెంట్ చేశాడని, బాగా డ్రైవింగ్ వచ్చేదాకా స్కూటర్ కొనివ్వనన్నాడు తను అంతేగాని వాడికి స్కూటర్ కొనటం కష్టమా తనకి?

ఒక్కగా నొక్క ఆడపిల్లకి కోరిన నగ చేయించలేని తాహతులేని వాడు కాదు తను

కాని అది వేసుకొని కాలేజీకి వెళ్తుంది రోజులసలే బాగా లేవు అందుకని కొనలేదుగాని

'ఈ ముసిలాయన బ్రతికుండగా మన సరదాలు తీరవు' కూతురి స్టేట్‌మెంటది

వినలేక రిసీవర్ ఆఫ్ చేశాడు సతీష్

వెళ్ళి తలుపు గడియపెట్టి లైటు తీసేసి పడుకొన్నాడు

ఇందాక అతని మెదడు పగిలినట్లయితే–

ఇప్పుడతని హృదయం కాలిపోతున్నట్లుంది

చాలా సేపయిం తర్వాత గాయత్రివచ్చి తలుపు తట్టింది

'నాకు తలనొప్పిగా వుంది డిస్టర్బ్ చేయొద్దు అన్నాడు సతీష్

'కొంచెం కాపీతాగి, టాబ్‌లెట్ వేసుకోండి'

'ఏం వద్దు '

గాయత్రి వెళ్ళిపోయిన ధ్వని

రాత్రిచాలా సేపు సతీష్ నిద్రపోలేదు

తెల్లవారింది

మామూలుగా అంతా ఎనిమిది గంటలకల్లా డైనింగ్‌హాల్లో కొచ్చారు

అలవాటుకు విరుద్ధంగా సతీష్ అక్కడ లేడు

ఆశ్చర్యంగా ఒకళ్ళ మొహాలు ఒకళ్ళు చూసుకున్నారు

ఎనిమిదిన్నర కావస్తోంది టిపిన్ చల్లారుతోంది గాయత్రి పైకెళ్ళటానికి మెట్ల దగ్గరికొచ్చింది అప్పుడేపైనుండి కిందికొస్తున్నాడు సతీష్

గాయత్రి రెండు మెట్లెక్కి "ఏమిటండీ ఒంట్లో బాగా లేదా పెందరాడే లేవక పోతే, రాత్రి ఒంట్లో బాగా లేదన్నారుగదా, విశ్రాంతి తీసుకుంటారులే అని లేపలేదు ఇప్పుడెలా వుంది?' ఆదుర్దా మాటల్లో, కళ్ళల్లో, మొహంలో ప్రతిఫలిస్తుండగా అడిగింది గాయత్రి

'ఏంటమ్మా నాన్నగారికి ఒంట్లో బాగా లేదా? మరి రాత్రే ఎందుకు చెప్పలేదూ' కొడుకు ఆందోళన

'నేనప్పుడే అనుకున్నా డాడీ ఇంత పెందరాళే పడుకోవటమేమిటా అని' బగత్ సమర్థన

ఒకసారి ఆయన్ని చెకప్ చేయండి కోడలు కొడుక్కి సలహా యిస్తోంది 'మీరు రాత్రే ఎందుకు చెప్పలేదు' అత్తగార్ని అడుగుతోంది

'ఎలా వుంది నాన్నగారూ ఒంట్లో! ఇలా రండి బి పి చూస్తాను టేబుల్ మీందు నుండి లేస్తూ అన్నాడు కృష్ణ

అందరివైపు ఒకసారి చూశాడు సతీష్ మెట్లన్ని దిగి కిందికొచ్చాడు "ఏం లేదులేరా! మీ అమ్మకి బాగా ఖంగారెక్కువ మీరు టిఫిన్ చేయండి" అంటూ బైటికి నడిచాడు

హాల్లో పూలకుండీలోని ట్రాన్స్‌మీటర్ చేతిలోకి తీసుకొని దానివైపు పరీక్షగా కొన్ని క్షణాలు చూశాడు

ఏదో నిశ్చయించుకొన్నట్లుగా బైటికొచ్చి రిసీవర్‌ని, ట్రాన్స్‌మీటర్‌ని బలంకొద్దీ రోడ్డుమీదికి విసిరేశాడు